

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. január 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MIK EZEK, URAM?

Énekek: 371; 372,1-5

Alapige: Zak 1,9

Imádkozzunk!

Szeretnénk hálásan megköszönni neked, Édesatyánk, hogy új napra ébredhetünk. Köszönjük, hogy napról-napra meg-megújul, nagy a te hűséged. Köszönjük, hogy arról beszél ez a nap is, hogy van még idő, nem zártad még le ennek a világnak az életét. Bár súlyosan megpróbálsz, adsz figyelmeztetéseket, de köszönjük, hogy adod a te igédet is, amely mindig felragyogtatja előttünk azt az utat, amelyet kínálsz nekünk, amely hozzád és mennyei hazánkba vezérel. Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, hogy te adattál nekünk igazsággal, szentséggel, bölcsességgel és váltással. Köszönjük, hogy minden kincsünk benned van, és a veled való kapcsolatban közlöd velünk mindazokat a javakat, amelyeket mennyei Atyánk nekünk, gyermekeinknek elkészített.

Esedezünk azért, hogy Szentlelked jöjjön segítségül, amikor a gyülekezet, ha fizikailag nem is, de lelkileg együtt van teelötted, és együtt hallgathatjuk a drága igét. Kérünk, hogy fejtsd meg nekünk, mennyei Atyánk, annak titkait és üzeneteit! Köszönjük, hogy táplálsz bennünket a te igéddel az örök életre, és áldunk, hogy mindig van benne intés, figyelmeztetés, ugyanakkor bátorítás, vigasztalás is. Köszönjük, hogy magad mellett tartasz, és ha eltévelyedünk, ha lemaradunk a követésben, akkor újból és újból megújítasz, megelevenítesz bennünket. Kérünk téged, hogy minden csüggedt vagy hitben elbizonytalanodott testvérünket erősíts meg, hogy újból beléd vethesse bizalmát, és rád hagyatkozzon minden tekintetben!

Kérünk azért, hogy tápláld bennünk a hitet! Köszönjük, hogy drága igéd és Szentlelked által olyan közel vagy hozzánk, hogy érezhetjük a te jelenlétedet. Kérünk téged, hogy ennek örömét add nekünk ebben az órában is Jézus Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Zakariás könyve 1. fejezetének a 9. verséből: *„És mondtam: „Mik ezek, Uram? És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek.”*

Kedves testvérek, a mai nappal Zakariás könyvét kezdtük olvasni. Egy általános bevezető után nézzük meg ennek a mai igeszakaszunknak az üzenetét, hogy mit akar nekünk mondani! Zakariás próféta és pap a babiloni fogságból hazatértekkel jön vissza Jeruzsálembe. Aggeus próféta biztatja a templomépítésre a népet. Megindul a nagy helyreállítás, és Zakariás könyvéből talán a legismertebb prófécia igéi a 9. fejezetben találhatóak, amelyek azt mondják, hogy ebbe a felépített templomba majd eljön a Király. Ez lesz ennek a templomnak az igazi dicsősége; nem a kövek, nem az épület, nem a mérnöki kreativitás, hanem, hogy majd bevonul oda a dicsőség Királya, a megígért Messiás, Jézus Krisztus.

Zakariás könyvét nagyon kevesen veszik elő. Egyrészt azért, mert sok benne az eszkatológikus, a végső dolgokra, az eljövendőre vonatkozó tanítás, kijelentés, és apokaliptikus elemek is vannak benne. Ezek olyan nehéznek tűnnek nekünk. Viszont Zakariás könyvének talán az aktualitását éppen az adja meg, hogy próféciai közül még vannak, amelyek nem teljeseztek be. Ezért az Isten hívő népe előtt kell lennie Zakariás könyvének, mert majd lesz idő, amikor az Emberfiának jele feltűnik az égen, és ezt várjuk. Egyébként az Újszövetség több mint negyvenszer hivatkozik Zakariás könyvére, és ha olvassuk majd az igéket napról-napra, akkor eszünkbe fognak jutni újszövetségi megfelelőik, hogy hogyan idéznek ebből a könyvből.

Zakariás neve azt jelenti: Isten, az Úr, megemlékezik. Számunkra ez nagy öröm, hogy Isten népének olyan Ura van, aki nem feledékeny, nem feledkezik el rólunk. Tudjuk, hogy hányszor kellett ezt Isten népének biztatásként elmondani, hogy a mi Istenünk nem feledékeny. Ahogy az anya nem feledkezik el gyermekéről, ő nem feledkezik el népéről. Ugyanakkor azzal is találkozhatunk a Zakariás könyvében, hogy csak mi vagyunk feledékenyek, az Úr nem. Mi elfeledkezhetünk az Úrról, a körülményeinkben vagy egy-egy nehéz történelmi helyzetben, amelyben Isten népe akkor is volt. Hiszen úgy kezdődik a könyv, hogy „Dárius második esztendejében”. Ez már maga előrevetíti azt az idegen környezetet, egy idegen uralkodói hatalmat, amelyben az Isten népe él, és bizony nagy a kísértés, hogy elfeledkezik az ő Uráról és az ő Istenéről. De ő maga nem feledkezett el rólunk és nem feledkezik el.

Most az 1. fejezetből csak a 9. verset olvastam, de fogok majd utalni több versre azért, hogy ennek a versnek megértsük az üzenetét. Három dologról szeretnék szólni. Zakariás könyve 1. fejezetében már megindul az a látomás sorozat, amelyet Isten közöl a prófétával. Itt van az első látomás, amelyet még hét fog követni, és amikor az első látomás elhangzik, akkor megkérdezi a próféta, amit alapigeként felolvastam, hogy: „Mik ezek, Uram?”

Még mielőtt elkezdeném magyarázni, hadd utaljak arra, hogy mielőtt ezeket a látomásokat adja Isten a lovakról, szarvról, kovácsokról, az Úr nagyon érthetően és világosan beszél. Hiszen ilyeneket olvasunk: „Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. Mondjad azért nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzám, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek. Ne legyetek olyanok, mint atyái-

tok, a kikhez az előbbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjete meg a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr.”

Tehát, mielőtt elindulnának a látomások, azelőtt van egy elég világos kijelentés. Számomra ez azt jelenti, hogy amikor Isten igéjét olvassuk, akkor mindig keressük benne azokat, amik egyszerűek és világosak! Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy amit nehezen értünk, félre tesszük, hogy ez nehéz, de Isten beszél világosan és érthetően is, nem csak látomásban. Van oka arra, hogy látomásban is szól, de az, hogy „térjete meg a ti gonosz útaitokról és gonosz cselekedeteitekből”, nagyon is egyértelmű! Tehát, ne azt keressük Isten igéjében, amit elsőre nem értünk, hanem azt, ami világos, ami érthető, amivel Isten szeretete magához von bennünket! Mindig azt lássuk meg, mert benne van az is!

Nézzük meg, hogy mit is jelent számunkra, amikor az első látomás után megkérdezi Zakariás, hogy „Mik ezek, Uram?”! Ez fontos mondat itt, és majd meg fogjuk látni abban a nyolc megállapításban, amit észrevettem ebben a rövid kérdésben, hogy „Mik ezek, Uram”!

Az első így hangzik: a Biblia és ez ige alapján világos, hogy nem értettek mindent a próféták sem az Isten kijelentéséből, hiszen Zakariás megkérdezi, hogy „Mik ezek, Uram?”. Tehát, elsőre nem értettek ők se mindent az Isten igéjéből és üzenetéből, de leírták úgy, ahogy Zakariás próféta és a többiek, mert Isten igéje soha nem mondja nekünk, hogy azt rögtön meg kell vagy meg lehet érteni. Amikor a János evangéliuma 13. fejezetében Jézus megmossa a tanítványok lábát, akkor azt mondja az egyik tanítványnak, hogy „amit én cselekszem, azt te most nem érted”. Pedig már majdnem három éve járják az Úr Jézus főiskoláját, és azt mondja Jézus: amit most cselekszem, azt nem érted. Hányszor voltak úgy a tanítványok, hogy nem értették, de Jézus azt mondta: azután majd megértitek!

Később voltak a tanítványok lelkileg terhelhetőek, többet tudtak befogadni és megérteni, mert egyszerre nem tudták befogadni. De ez nem jelenti azt, hogy ne kellett volna törekedniük, hogy növekedjenek abban, hogy minél többet megértsenek. Sőt, Jézus egyszer azt mondta nekik: most nem mondom nektek többet, mert most nem tudjátok elhordozni, de majd jön a folytatás. Majd eljön a Szentlélek, és tovább mondja nektek azt, amit majd tudnotok kell. Jézus nem akarta egyszerre ráterhelni azt a sok tudományt, az Isten országának dolgait a tanítványokra, és Zakariás is megkérdezi, hogy „Mik ezek, Uram?” Ez nem azt jelenti, hogy az elhívott próféta rögtön értett, rögtön tudott mindent.

A második, amit észrevettem ebben az igében, az a bibliai igazság, hogy az igazi próféták valóban nem a maguk gondolatait mondták és adták tovább a népnek. Hogyan lehet valamit úgy elmondani, hogy én sem tudom? Ha a testvérek azt mondanák nekem, hogy írjak egy fizika tankönyvet, azt mondanám, hogy arra képtelen vagyok, mert ahhoz fizikusnak kellene lennem! Amit nem tudunk, azt nem tudjuk leírni. Ezt azért mondom, mert a hétköznapiakban sokszor találkozunk olyan hitetlenekkel, akik azt mondják, hogy a Bibliát is csak emberek írták! Vagy olyat is hallunk, hogy azt csak a papok találták ki! De hogyan lehet úgy valamit kitalálni, hogy én magam nem értem? Hogy amit a próféták leírtak: mik ezek, Uram?, azt úgy írták le, hogy nem tudták, hogy mi az, de leírták!

MIK EZEK URAM?

Azt mondhatjuk tehát, hogy a Bibliát nem emberek írták, hanem emberek írták le. Mert az teljesen más, ha a vezérigazgató diktál valamit, és a titkárnő leírja. A titkárnőnek nem kell értenie, hogy miért ezt mondja az igazgató, miért így gondolkodik, miért ezzel fejezi be. Neki nincs joga megkérdezni, hanem le kell írnia azt, amit hall. Ezért a próféták úgy kezdték a próféciájukat, hogy „így szól az Úr”, és nem azt mondták, hogy „én így értettem meg”.

A harmadik fontos dolog: nem a prófétán áll az, hogy más megérti-e, hogy akihez küldetett, az megérti-e! Miután ő maga sem érti még az igét, a kijelentést vagy annak egy részét, ezért nem rajta áll, hogy a többiek azt meg fogják-e érteni. Hiszen a 9. versben az van: „És mondá nékem az angyal, aki beszél vala nékem: Én megmutatom néked, mik ezek.” Ő maga nem tudja megmutatni. Hamis vallás az, testvérek, amely azt hirdeti, hogy a papok magyarázzák az igét, a papok értik az igét. Zakariás pap volt és próféta, kettős tisztsége volt, művelt ember volt, mégsem értette.

A papok magyarázzák Isten igéjét, vagy a Szentlélek fejti meg előttünk és ragyogtatja fel az ige igazságát? Testvérek, ha azt vallanánk, hogy a papok magyarázzák, és értsük oda a lelkészeket, prédikátorokat is, akkor mit mondanánk ezzel? Fiatalabb koromban egy kedves, öreg hívő bácsitól hallottam, ahol egy gyülekezet lelkészt akart választani, aki azt mondta: tetszik tudni, megkérdeztük az esperes urat, hogy aztán pap vagy lelkész? Remélem, értitek a kettő közti különbséget! Ha Zakariáson múlt volna az, hogy megértsék, ha a papok magyarázták volna az igét, akkor a papok vagy a lelkészek egy állandó stresszben lettek volna, hogy vajon jól magyarázzák-e! Vajon megtettem-e mindent? Egyszer azt mondta nekem valaki: tudod, kitettem a szívem-lelkem azon az evangelizáción, és nem tért meg senki!

Mai korunkban, amikor mindent a módszerekre és a módszertanra helyeznek, kitalálnak új és új verziókat, most ezzel vagyunk tele: kurzusok, tanfolyamok és különféle képző intézetek vannak erre. Szinte hetente kapjuk az e-maileket, hogy lehet jelentkezni ezekre, mert majd akkor fogja az ember megérteni! A mai fiatal vagy a posztmodern ember akkor fogja megérteni! „Mik ezek, Uram?” – kérdi Zakariás. Akkor fogja az ember megérteni, ha úgy, mint neki a magyarázó angyal azt mondja: én megmutatom neked. Számunkra pünkösöd óta a magyarázó angyal a Szentlélek, amikor a Szentlélek világosságot gyújt a szívben, és felragyog a Krisztus.

Így mondta nekem egyszer valaki: „Tudod, egy pillanat alatt mindent értettem! Ha nem is mindent, de a megváltás csodáját, titkát; a váltság nagyszerűségét, azt rögtön megértettem, mert a Szentlélek felemelte a Krisztus keresztyét!” Ó, milyen balga az egyház, amikor azt mondja: majd hozunk ide neves külföldi szónokokat, igehirdetőket, mert majd akkor! Kibérelünk egy stadiont; majd akkor! Nem. Majd ha a Lélek fú, ahova akar, és akkor egy kicsiny nádtető parasztházban elindul az ébredés! És lehet ötvenezer ember egy stadionban, valódi és igazi megtérés nem biztos, hogy lesz, mert nem a személytől függ, hanem attól, aki megfejt a titkot. „Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben.” Emlékeztek rá, amikor egy kicsiny gyermek érti az Isten titkait, Szíriában, Naámán házában, vagy a silói szentélyben, a gyermek Sámuelnek Isten megfejt olyan dolgot, amit Éli, a főpap nem tud. Az

öreg, tapasztalt szolga nem tudja, de a gyermek Sámuel kijelentést kap, mert onnan származik a kijelentés.

A negyedik üzenete az ígének, hogy Jézus a Szentlelket ígéri a János 16,21-ben, amikor azt mondja: „ő elvezet titeket a teljes igazságra.” Ő az enyéből merít, és kijelenti nektek. Az ember ezért egyetlen valakire van rászorulva: arra, aki kijelenti neki, hogy ő „az enyéből vesz, és megjelenti néktek”.

Ebből vonjuk le a következtetést az ötödik alpontban: ha a Szentlélek fejt meg nekünk az Isten titkait, a Biblia kijelentését, akkor ehhez újjá kell születni, hiszen a Szentlélek a hívőben fogja mindezt elvégezni! A Szentlélek nem azért adatik az embernek, hogy értse az Isten dolgait, hanem azért, hogy újjászüljön. Nikodémusnak, – láthatjuk a János evangéliuma 3. fejezetéből, hogy mennyire igaz, és mennyire megáll az ígének ez a tétele – aki sok mindent tud, Izráel tanítója, megbecsült férfi, azt mondja az Úr Jézus Krisztus, hogy „szükség néktek újonnan születnetek!” Azért, mert a Szentlélek úgy munkálkodik, hogy újonnan szüli a hívőt élő reménységre, és utána vele marad örökké. Jézus így mondja: veletek marad örökké!

A hatodik alpont: mire vezet ez, ha nem értem? Mire sarkall ez, ahogy Zakariás is megkérdezi: „Mik ezek, Uram?” Arra, hogy semmiképpen ne tegyem félre a meg nem értett kijelentést, a meg nem értett ígét, hanem még akkor is írjam le és cselekedjem engedelmesen, hogyha nem értem. Ezt több bibliai ige is alátámasztja, és ide gyökerezik a hívők engedelmissége! Amikor Péter és a tanítványok a hajóban vannak, és Jézus azt mondja: vessétek ki hálóitokat fogásra, akkor Péter elkezd beszélni: Mester, egész éjszaka halásztunk, és nem fogtunk semmit! Ráadásul ő a szakember, mert ő tanulta ezt a mesterséget, de hozzáteszi: a te parancsodra mégis kivetem a hálót.

Tehát, az engedelmisség valami olyannak a véghezvitele, amit én magam se értek, de azért, mert teljes szívemből megbízom abban, aki ennek a kijelentésnek a szerzője, végrehajtom. Hány ilyen van az Újszövetségben! „Töltsétek meg a vedreket vízzel!” „Amit mond néktek, tegyétek meg!” Nem értitek meg, hogy miért most, miért pont itt, de amit mond néktek, megtegyétek! Nem érti, amikor odaküldi Jézus a tanítványt: vedd ki a halat, majd ott lesz a szájában a templomadó! Minden emberi ész megghalad ez, hogy a „hal szájában”, de odamegy a tanítvány és kiveszi. Éppen ez az ige üzenete, hogy a Jézusnak való engedelmisségünk megelőzi emberi értelmünket, racionalitásunkat, észjárásunkat. Így lesz Krisztus minden mindenkben.

A hetedik alpont: ha valamit nem értek, az pontosan arra való, hogy kérdezzek! Zakariás kérdezi, és nem is akárkitől, hanem az Úrtól: „Mik ezek, Uram?” De, hogy valaki kérdezzen, azt mindig meg kell előznie egy nem értett kijelentésnek. Lehet kérdezni úgy is, hogy a kijelentéssel valaki nem szembesül. Mi, lelkipásztorok, sokszor kapunk ilyen kérdéseket, úgy, ahogy Jézus korában: nagyon sokan kérdeztek provokatív módon olyan kérdéseket, hogy „hogyan jön ez ide?” Negyven évvel ezelőtt történt, mikor először jártam az NSZK-ban, és a meghívó testvéreink elvittek bennünket a bonni parlamentbe. Leültünk ott a képviselőhelyekre, és akkor az idegenvezető azt mondta, hogy lehet bármit kérdezni. Erre az egyik lelkipásztor felnyújtotta a kezét. Csodálkoztunk, vajon mit fog kérdezni, és akkor

MIK EZEK URAM?

megkérdezte: milyen itt a szellőzés? Mindenki csak nézett! Az ember valamit válaszolt, már nem emlékszem, hogy mit. A végén megkérdeztük a lelkipásztort: miért kérdezte meg ezt? Az volt a válasz: hogy elmondhassam, hogy a bonni parlamentben felszóltam! Hát, lehet így is kérdezni, hogy csak valamit kérdezek.

Sokszor kérdeztek Jézustól úgy, hogy belekössenek, mert ha ezt mondja, akkor azért ítéljük el, ha másként mondja, akkor meg azért. „Kié lesz az asszony majd a másvilágon? Annyi férje volt.” Olyan megdöbbenő, hogy Jézus sokszor még erre is olyan tanítóan és szeretettel tud válaszolni! De most ne az ő oldaláról nézzük, hanem a kérdezők oldaláról! Kérdezhetsz az Úrtól, de anélkül nem, hogy nem tudod, mit mondott. Tehát, te arra kérdezel rá, amit mondott, csak nem érted. Mindig arra kérdezz rá, amit már ő kijelentett!

S ebből következik a nyolcadik alpont: éppen ezért az kérdezz az Úrtól, aki olyan alázattal és hódolattal teszi, mint Zakariás! Aki alázatos szívvel kérdez, az azt fogja hallani, amit Zakariás hallott. Az angyal, aki beszélt vele azt mondta: „Én megmutatom néked: mik ezek.” Ehhez alázat és hódolat kell.

„Ki kétkedőn boncolja Őt, Annak választ nem ad, De a hívó előtt az Úr, Megfejtí önmagát.” Lehet, hogy várnod kell rá, de választ fogsz kapni! Éppen ezért, Isten gondoskodik arról, hogy az ő igéjét megértsük.

És mi van azokkal az igékkel, amiket ennek ellenére sem értünk meg talán? Egyrészt vallom, hogy azok a dolgok nem az üdvösségünkre, bűnbánatunkra és a megszentelődés útján való járásunkra szükségesek, mert azokat nekünk Isten megfejtí. Kijelenti minden körülmények között azt, ami a megtérésünkhöz, a lelki örömhöz, a szolgálatunk végzéséhez vagy a megszentelődés útján való járásunkhoz szükséges. Viszont maradhatnak olyanok – és Zakariás könyve nagyon szépen beszél erről –, amelyek tulajdonképpen elhangzanak, de még nem következtek be. Ezeket azért mondja el a próféta, hogy amikor majd bekövetkeznek, akkor Isten népét ne meglepetésként érje, hanem be tudják azonosítani.

Amikor Péter kiáll pünkösdkor prédikálni, és ott sokan nevetnek, hogy „édes bortól részegedtek meg”, akkor Péter beazonosítja az igét, amit lehet, hogy ő sem értett addig: „ez az, a mi megmondatott Jóel prófétától: És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre; és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok”. Péter be tudja azonosítani az igét, hogy ez most történik meg. Ez az, amiről beszélt Joel próféta! Aki ismerte az Ószövetség kijelentéseit, Joel próféciáját, amikor az megtörtént, akkor be tudta azonosítani, hogy erről beszélt.

Hány ilyen van az Újszövetségben! Amikor Jézus Krisztus feltámad, akkor nem hisznek sokan. Pedig megmondta, hogy harmadnapon fel fog támadni a halálból, csak erre nem emlékeztek, nem tudták beazonosítani a történeteket. Dániel, aki még fiatalember volt a fogság kezdetén, a fogság végén, amikor már mennek haza, egyszer azt mondta a Dániel 9,2-ben: „megfigyeltem a könyvekben az esztendőök számát, amelyről az Úr igéje lön Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelnie Jeruzsálem omladékain.” Dániel ismeri Jeremiás írását, és ezzel azt mondja: testvérek, egyszer vége lesz ennek a fogságnak! Bele tud kapaszkodni abba az Istenbe, aki a hetven év alatt is meg fogja tartani őket. Rá tudott állni egy ígére, amit lehet, hogy eleinte nem is értettek sokan, amikor Jeremiás

Jeruzsálem romjairól beszélt. „Ó, hol lesznek itt romok?” A jelenvalót nézik: azt, ami a szemük előtt van. De aki rááll az Isten ígéretére, az tudja, hogy amikor bekövetkezik, ez az, ami meg volt írva. Így tudja beazonosítani.

Amikor Jákób rendelkezik, hogy otthon temessék el, „a hettitáktól megvett tulajdon az a mező”, és amikor József rendelkezik, akkor ő azt mondja: majd Isten elvezet titeket ebből az országból. Pedig még nagy a jólét, József él, még nagy a megbecsülése Izrael népének, amikor azt mondja, hogy „Isten el fog vezetni titeket ebből az országból”. Honnan tudja? Hát, az ígéretekéből! Ennyire komolyan vette az ígéretekét. Jákób is azért rendelkezett, hogy majd vegyék fel az ő csontjait és ott temessék el, mert „a mi tulajdonunk az a mező”. Most attól még messze vagyunk, de Isten ígéretei megállnak. „Vigyetek haza” – hazaviszik Jákóbot, és eltemetik. Józsefnek pedig felszedik a csontjait, és elviszik, mert „Isten kivezet titeket innen”. Honnan tudta? Hát onnan, hogy a szívébe rejtette a kijelentéseket!

Ha Júdás szívében lett volna az ige, a kijelentés, az Ószövetség, a prófécia, akkor eszébe jutott volna a Zak 11,12: „Ekkor kifizették a béremet: harminc ezüstöt. Az Úr pedig ezt mondta nekem: Dobjd a kincsek közé ezt a becses díjat, amire engem becsültek! Fogtam tehát a harminc ezüstöt, és odadobtam az Úr házának a kincsei közé.” Hogyha Júdásnak eszébe jutott volna ez az ige, akkor ez megmentő és megtartó igévé lett volna számára! Jézus az emmausiak szemére hányja, hogy nem hittek a prófétáknak. Hányszor mondja azt, hogy „meg van írva”! Pál apostol ezt használja a Cselekedetek könyve 28. fejezetében: „jól prófétált Ézsaiás: hallván halljatok, és ne értsetek; látván lássatok, de ne lássátok meg, mert megkeményedett ennek a népnek a szíve.” És hogyha a kereszt körül a tanítványoknak, akik elfutottak, eszükbe jutott volna a prófécia Ézsaiástól: „néznek arra, akit átalszegeztek”; vagy „csontjait ne törjék meg”, akkor rögtön be tudták volna azonosítani, és nem csak az a százados borult volna le, hogy „Bizony, ez az ember Isten Fia volt!” Azért, mert beteljesedtek az ígéretek.

Ezért, testvérek, hordozzuk szívében az ígét! Hordozzuk szívében azokat az ígéretekét is, amelyeket elsőre nem tudunk, hogy mit jelentenek, de ez sarkalljon bennünket arra, hogy kérdezzünk alázattal és hódolattal az Úrtól! Vagy ha nem fejt meg nekünk talán, mert az eljövendőre vonatkozik, akkor, majd ha eljön, be tudjuk azonosítani: hűséges Urunk ezt előre tudta és előre látta! Tehát, az ő akaratából vagy az ő engedélyével történik, és nem az ő tudta nélkül. Nem a sorsszeszély kezében van az életünk és a sorsunk, meg ennek a világnak a sorsa, hanem ennek a hatalmas Istennek a kezében.

„Mik ezek, Uram?” Innen lehet megismerni a hívő embert. A hitetlen soha nem fog kérdezni, mert nem akar az ige mélyére látni. Bolondság neki, és nem értheti meg az Istennek dolgait. De ha a Szentlélek előkészíti a földet, a gáztól, tövistől megtisztítja és újat szánt, akkor meg fogjuk érteni. „Bölcs terveit megérleli, rügyet fakaszt az ág.” Csak ilyen alázattal borulj oda mindig elé, velem együtt: mik ezek, Uram! Legyen kész a szíved az engedelmségre, még akkor is, ha nem érted elsőre, hogy mit akar mondani! Feltétlen bizalommal szánd oda magad a te hűséges Uradnak, aki menny és föld teremője, megtartó Istene, Jézus Krisztusban pedig Atyánk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Urunk, Zakariás próféta könyvét, amelyet a te Lelked diktált, tőled ihletett, és tudjuk, hogy ez a könyv is hasznos a tanításra, feddésre, megjobbításra, az igazságban való nevelésre. Add, hogy áldással olvassuk, Urunk, és mindig azt vegyük ki belőle elsősorban, ami érthető, ami világosan elénk adja elrendelt utunkat! Engedd, hogy ilyen alázattal tudjunk kérdezni tőled, ha valamit nem értünk, abban a reményben, hogy te választ adsz rá, de ez is tőled függ!

Köszönjük mindazokat a kijelentéseket, amelyek még nem teljeselek be, de amelyek láttán, ahogy az akkori hívő nép vagy mi, ha megérjük, be tudjuk azonosítani a történeteket. És nem rémisztő lesz azok számára, akik megérik azt, hogy feltűnik az Emberfiának jele az égen, vagy amikor felhangzik a főangyal szava és az Isten harsonája. Ez az akkori hívő népnek nem megrendülést vagy félelmet fog okozni, hanem boldog hálaadást, hogy eljött az az idő, amiről a mi drága Urunk beszélt, amit megosztott velünk, aminek titkaiba beavatott bennünket.

Hadd köszönjük meg, Urunk, hogy lehetnek földi uralkodók, hatalmasságok, nagy emberek, mint Dárius is volt Zakariás idejében, de hogy ennek a mennyei és földi világnak te vagy a hatalmas ura, aki örökké vagy és örökké leszel! Hadd köszönjük meg neked, hogy Jézus Krisztusban lehajoltál hozzánk, hogy felemelj bennünket magadhoz, és új szívvel ajándékozz meg! Új reménységgel és olyan szívvel, amely „csak teérted ég, és véled jár szüntelen, csak véled szüntelen!”

Segíts bennünket a Szentlélek erejével naponta, Urunk, amikor itt a földön harcoljuk harcainkat, éljük az életünket! Olyan sok küzdelmünk van! Te látod, hogy ki-ki közülünk milyen élethelyzetben van most, mi indítja hálára, vagy mi csüggeszti éppen. Kérünk a te megváltott hívő népedért, Urunk, hogy a kegyelem drága ösvényein járass bennünket napról-napra! Kérünk téged az egész világért, hogy akiknek nincs fülük a hallásra, és akik nem térnek meg tehozzád, szóljon a te igéd! Hívd elő a te népedet, hogy Jézus Krisztus majd egyszer átadhassa úgy az országot, hogy akiket neki adtál, azok el ne vesszenek! Kérünk, Urunk, hogy kegyelmezz meg ennek a világnak, mutasd meg a te hatalmadat!

Kezedbe tesszük, Urunk, a gyerekeket, fiatalokat, a vizsgázókat, azokat, akik tegnap írtak felvételit. Hadd tapasztalják meg a fiatalok itt a gyülekezetben is, hogy tőled van a segítség! Te irányítod a mi utunkat, nem véletlenek sorozata vesz körül bennünket. Köszönjük, hogy te vagy a mi Pásztorunk. Vezess bennünket, áldd meg szeretteinket közelben és távolban, egész gyülekezetünket, Urunk, és kérünk téged, hogy a te hívő népedet is áldd meg, hogy rád nézzen, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére!

Ámen.

372,1 ének

1. Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének,
Bocsássa ki magas mennyből fénylő világát,
Vége el mi szívünknek minden homályát,
Hogy érthessük Istenünknek Mindenben akaratját.